

ΑΣΤΙΚΟΣ
ΤΟΜΕΑΣ
ΔΕΛΤΑ

Δεκέμβριος 1999

Τεύχος Β

ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΕΞ

κάνει τα εγκλή-
ματα των
ντόπιων αφεντι-
κών

(και τα δικά
σας βέβαια)

ΑΟΡΑΤΑ

Τώρα και **ΝΕΟ**

ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΕΞ ULTRA...

σε spray
για ομοιό-
μορφο
άπλωμα
ακόμα και
στα πιο
δύσκολα
σημεία...

Με σήμα το
ΣΤΑΥΡΟΔΡΕΠΑΝΟ

**ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΕΞ ΚΑΙ
ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΕΞ ULTRA**

Σταθερές αξίες πατριωτικού αντιαμερι-
κανισμού

**ΔΩΣΤΕ ΦΡΕΣΚΑΔΑ ΑΘΩΟΤΗΤΑΣ ΣΤΟ ΜΙ-
ΚΡΟΑΣΤΙΛΙΚΙ ΣΑΣ, ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΣΤΕ
ΒΟΥΤΗΓΜΕΝΟΙ ΣΤΑ ΣΚΑΤΑ**

Με την συμπαράσταση του
ελληνικού τμήματος της
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΜΝΗΣΙΑΣ

ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΕΘΝΙΚΑ - ΠΛΑΗΝΤΙΚΑ

Ο Κλίντον έρχεται στην Ελλάδα και δεν ξεγελιάσαστε νομίζοντας ότι ο Σημίτης τον περιμένει για να τον κουνήσει την ουρά του... μπορεί όμως να του κουνήσει τύποτα καιγόμενες αμερικάνικες σημαίες ή τύποτα γροθιές μπροστά από την αμερικάνικη πρεσβεία. Οι εθνικές - αντιαμερικάνικες γιορτές είναι ένα πολύ καλό διαπραγματευτικό χαρτί στα χέρια της ελληνικής κυβέρνησης όταν θα κάνει μπάζνες με τον πλανητάρχη. Άλλωστε ο αντιαμερικανισμός, ως επιλεκτική και συμβολική αντιπαράθεση με ένα επιτιθέμενο κεφάλαιο "μακριά από εμάς", εκτός από σημείο αιχμής της αριστερής μυθολογίας και πρόσφατο φρούτο των ακροδεξιών ονειρώξεων, ασφαλώς καλλιεργείται στον ένα ή τον άλλο βαθμό από τη μερίδα των ελληνικών αφεντικών που έχουν επιλέξει την ευρωπαϊκή πλευρά στη διαμάχη ΗΠΑ και Ευρωπαϊκής Ένωσης, ή πιο απλά έχουν ανταγωνιστικά συμφέροντα με τους αμερικανούς στα νέα ελληνικά "Ελντοράντο".

Ταυτόχρονα, και για λόγους πολύ συγκεκριμένους, αυτός ο συμβολικός και επετειακός "αντι-ιμπεριαλισμός" του πατριωτικού ΚΚΕ και των συνοδοιπόρων του είναι πολύ χυδαίος και πολύ επικίνδυνος για να μπορούμε ανώδυνα να τον παραμερίσουμε:

-Γιατί νοσηματοδοτώντας τον "ταξικό εχθρό" ως οντότητα που "κατοικεί" στην άλλη πλευρά του ατλαντικού αποσιωπά, και αδιαπραγμάτευτα στηρίζει, τα εγκλήματα των ντόπιων αφεντικών, αποτελεί ουσιαστικά το δεκανίκι αυτής της ίδιας της ταξικής εκμετάλλευσης μέσα και έξω από τα ελληνικά σύνορα, αυτής της ίδιας της ιμπεριαλιστικής επέκτασης του ελληνικού κράτους στη γειτονιά της ανατολικής Ευρώπης.

-Γιατί αναιρεί τον καθημερινό, και όχι επετειακό, τον πραγματικό, και όχι συμβολικό, ταξικό ανταγωνισμό, που πρώτα και κύρια οφείλει να συνίσταται από αντιπάλους "σε επαφή" και που λειτουργεί με τη βασική αναγνώριση ότι ο "εχθρός" δεν είναι ένας και οι "φονιάδες των λαών" πολλοί.

-Γιατί η έκφρασή του σε "πολυσυνλεκτικά σύλλαλητήρια που σιγο-ντράνουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο από το σύνολο των μηχανισμών εξουσίας είναι η πιο καταφανής εκδήλωση της δικής τους νίκης και της δικής μας ήττας: της εθνικής ομοψυχίας, της ταξικής ειρήνης που νομιμοποιείται και μέσα από έναν αντιαμερικανικό "πόλεμο-μαϊμού".

Ακριβώς επειδή είναι τέτοιος, αυτός ο "αντι-ιμπεριαλισμός" δεν μας εκπλήσσει. Εκμεταλλεύεται την πραγματικότητα της ελληνικής κοινωνίας σήμερα (ή ίσως και να πηγάζει από αυτήν). Συμβαδίζει με το μικροαστικό σύμπαν της αδιαφορίας και της αφασίας. Πορεύεται με γνώμονα την "επιλεκτική μνήμη" που θυμάται (ή κάνει πως θυμάται, για να είμαστε ακριβείς) τους ΝΑΤΟικούς βομβαρδισμούς και αγνοεί την εξόντωση με κάθε τρόπο των αλβανών στο Κόσοβο ή των βόσνιων μουσουλμάνων, τα κρεματόρια του Μπλιχναίου στην Τρέπτσκα και τις δολοφονίες των μεταναστών. Κολακεύει την κοινωνία του "μαχλού" του χρηματιστηρίου, που σήμερα περισσότερο από ποτέ καρπώνεται τα οφέλη της ληστικής επιδρομής του ελληνικού κεφαλαίου στα βάλκάνια και σήμερα περισσότερο από ποτέ είναι και η ίδια "επαδρομέας" μέσα από την εκμετάλλευση της εργασίας των μεταναστών. Δεν μας εκπλήσσει αν υπάρχει ένα κομμάτι αυτού του σύμπαντος που κάνει "διαλεμμένα" κάθε τόσο για να διαδηλώσει αντιαμερικάνικα αισθήματα.

Δεν μας εκπλήσσει αν αυτή η "κινητικότητα" λειτουργεί ως κοινωνικό άλλοθι που "συμβολικά" απενοχοποιεί την πραγματική απουσία ταξικού ανταγωνισμού στην Ελλάδα σήμερα.

Όσο όμως δεν μας εκπλήσσει, τόσο μας αηδιάζει.

Οι κρατικά εγγυημένοι "αντι-ιμπεριαλιστικοί αγώνες" ταιριάζουν μόνο σε εκείνους που νιώθουν καλά στην αγκαλιά της εθνικής ενότητας και στην ασφάλεια της ταξικής ειρήνης.

*απόσπασμα από την προκήρυξη της πορείας ενάντια στον πατριωτικό αντιαμερικανισμό, που έγινε στις 9/11 στο κέντρο της Αθήνας.

e d i t o r s

Ο προαστιακός ποταμός πλημμύρισε εδώ και καιρό με τα προϊόντα του σύγχρονου αστικού πολιτισμού. Ζώνες καταπόνησης, ζώνες διασκέδασης, ζώνες εργασίας. Και δεν είναι η χρηματική γενιά του 2000, ούτε κανένα ιδεολογικό απόβλητο που αγωνίζεται και θέλει να κινείται διαφορετικά μέσα σ' αυτό το περιβάλλον. Ο αστικός τομέας δίνει ένα έντυπο του δρόμου από τις δυτικές συνοικίες της πόλης. Η επιθυμία κάποιων από το Περίστει, ενάντια στον αλλοτριωμένο χώρο που πορεύεται ανενόχλητος στο εγγεγραμμένο της μητρόπολης.

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ ΠΟΥ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΣΑΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

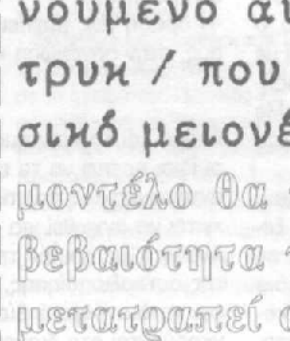
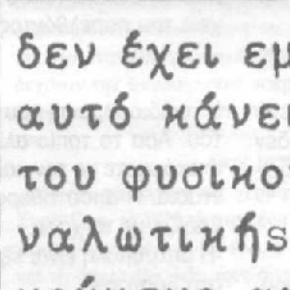
Η παράδοση λέει πως η επέτειος του πολυτεχνείου είναι μια "ευκαιρία για γιορτή" για κάθε είδους εκτόνωση... Σε συνάρτηση με την "αναζωπύρωση" των "αντιαμερικανικών αισθημάτων του ελληνικού λαού", προφανώς έχουμε να κάνουμε με ένα "αγωνιστικό hangover". Γι' αυτό και στις 19 νοέμβρη το εμπορικό τρίγωνο της αθήνας είχε φορέσει τα γιορτινά του. Η "αντιιμπεριαλιστική" εκδοχή του πατριωτισμού πουλούσε με τρέλα.

Στις αντι-αμερικανικές διαδηλώσεις κορόναε όλοι... Το δρομολόγιο διαφημιζόταν καιρό τώρα... πορεία προς το "τέμενος" του αντι-ιμπεριαλισμού των ελλήνων, την αμερικάνικη πρεσβεία δηλαδή. Το σημείο "έντασης" ήταν και αυτό προκαθορισμένο, και όλος ο καλός ο κόσμος ήταν εκεί... μπάτσοι, δημοσιογράφοι, ανώτατα στελέχη του ΚΚΕ, διαδηλωτές όλων των τάσεων... Λίγο αργότερα, και αφού προηγουμένως όλοι καταδίκασαν την βία από όπου και αν προέρχεται, προχώρησαν στο επόμενο επεισόδιο/α. Κινήθηκαν προς το μπλοκ των μπάτσων, έπεσαν δακρυγόνα και οι διαδηλωτές απάντησαν με απόπειρα καθιστικής διαμαρτυρίας στην πλατεία συντάγματος και επίθεση στις βιτρίνες τις πανεπιστημίου, μέχρι καύση απορρημάτων... Λίγο αργότερα, ως εκ θαύματος, στην "καρμένη Αθήνα" που παρουσίασαν οι τηλεοπτικές μεταδόσεις (γιατί έπρεπε να παρουσιάσουν αυτό που είχαν υποσχεθεί), είχε μείνει μόνο μια σιωπή νεκροταφείου... συνευδίσκων... οι μερικές χιλιάδες διαδηλωτές είχαν εξαφανιστεί, αφήνοντας πίσω μερικές δεκάδες συλλυγθέντες... που εκτός του το ότι πέρασαν τη διαδικασία του αυτόφωρου και ότι αυτό συνεπάγεται, θα έχουν να αντιμετωπίσουν κάτι πολύ χειρότερο... τη κυδαία (το λιγότερο) "αλληλεγγύη" (που μόνο η αριστερά -μέχρι πολύ αριστερά- μπορεί να προσφέρει), η οποία αναφέρεται σε "κακόμοιρα κοριτσάκια" που "φοβισμένα προσπάθησαν να σωθούν", μέχρι σκευωρίες...

Την επόμενη μέρα όλα "μέλι γάλα"... η "βιτρίνα" της εθνικής ενότητας λαμπερή όσο ποτέ άλλοτε, και η ελληνική κοινωνία να ζυγίζει τις δηλώσεις του "φονιά των λαών" στη ζυγαριά των εθνικών συμφερόντων...

ο μονταρισμένος άνθρωπος του 21ου αιώνα είναι ένα υπερτιμημένο προϊόν / αυτοπροσδιορίζεται κοινωνικά ως αντικείμενο που παράγεται μαζικά / ένα κολάζ φετιχοποιημένων σημείων / συντίθεται εκ της αποσύνθεσής του / χαμογελαστός / έτοιμος να αναλάβει τον "αναβαθμισμένο" ρόλο του με την αναβαθμισμένη απεικόνισή του / δεν είναι πια ένας περαστικός από το οπτικό πεδίο της κοινωνικής μάζας...είναι μια κατασκευή που μοιάζει όλο και περισσότερο με τα κυρίαρχα αισθητικά πρότυπα / ένα ζωντανό παράδειγμα προς μίμηση ο σύγχρονος φρανκεστάϊν /

δεν έχει εμφανείς πληγές και αυτό κάνει την παρουσία του μέρος του φυσικού περιβάλλοντος της καταναλωτικής μητροπόλης...ένα κινούμενο αυτόρεσκο διαφημιστικό τρυκ / που όμως έχει ένα πολύ βασικό μειονέκτημα...το πιο εξελεγμένο μοντέλο θα τον αχρηστεύσει κοινωνικά...η βεβαιότητα της κοινωνικής ανόδου θα μετατραπεί σε κινούμενη άμμο...

face control

face control

face control

face control

lifestyle
lifestyle
lifestyle
lifestyle

ντεκόρ εκτόνωσης
ντεκόρ εκτόνωσης
ντεκόρ εκτόνωσης
ντεκόρ εκτόνωσης

γκρουπ που πουλάνε επανάσταση
γκρουπ που πουλάνε επανάσταση
γκρουπ που πουλάνε επανάσταση
γκρουπ που πουλάνε επανάσταση

θορυβώδεις σταρ
θορυβώδεις σταρ
θορυβώδεις σταρ
θορυβώδεις σταρ

...στο κέντρο του θεάματος:
γι' αυτό καταναλώστε!!

d r u g s a g a i n s t t h e m a c h i n e

Z H T H M A

στο πεδίο του πολιτισμού

1

Φαίνεται πως η ιδεολογία διακατέχεται από την αρρώστια της γενίκευσης. Ψευτο-καθολική, σαφώς πιο περιοριστική από τη θεωρία, είναι η ευκολία να εξηγείς τα πάντα και πάντοτε. Καθώς η κοινωνική μηχανή αλλάζει (...όπως και εμείς), η αντιμετώπιση των γεγονότων δε μπορεί να παραμένει ίδια. Δυστυχώς ή ευτυχώς, τα εργαλεία του παρελθόντος δεν αρκούν για να εξηγήσουμε το σήμερα. Είναι απαραίτητο να γινόμαστε όλο και πιο συγκεκριμένοι, η ευέλικτη πραγματικότητα απαιτεί ξεκάθαρη άποψη και στάση.

Τονίζουμε ότι η γενίκευση συνδέεται με την αρχή των ίσων αποστάσεων, αυτό το γενικόλογό εργαλείο που βαριέται να εξηγήσει και προσπερνάει την πολύπλοκη δομή της πραγματικότητας. Σε καμία περίπτωση, οι αρχές των ανταγωνισμών μας μέσα στη μητρόπολη δεν πρέπει να παραμερίζονται από παρελθοντικές πλατφόρμες μιας αόριστης αντιεξουσίας.

2

Η απουσία κριτικής και αυτο-κριτικής, ή έστω η περιορισμένη παρουσία τους, είναι χαρακτηριστικό της εν Ελλάδι αντιεξουσίας. Ωστόσο, ο γενικός κανόνας επιμένει να υψώνει τη σημαία του αυθορμητισμού με θρησκευτική ευλάβεια και να εμφανίζει μια αποστροφή για οποιαδήποτε αυτοκριτική σε ζητήματα άποψης, δράσης και οργάνωσης. Με λίγα λόγια επιλέγει να μην εκτίθεται δημόσια όσον αφορά την ίδια του την ιστορία.

Η κριτική δε γνωρίζει περιόδους... Ζωτικό στοιχείο του ανταγωνισμού, απαιτεί συνεχή επαγρύπνηση και συγκεκριμένες τοποθετήσεις που ξεκαθαρίζουν το τοπίο της σύγχυσης. Πολλοί λίγοι δυστυχώς μισούν τις συνταγές και δε καταφεύγουν στα ράφια της παράδοσης. Το σχέδιο της προλεταριακής αυτοαξιοποίησης βρίσκεται στο πλήθος των διαφορετικών μορφών του, φτάνει να είναι συγκεκριμένες και ρεαλιστι-

κές. Δεν τίθεται λοιπόν θέμα ομοιομορφίας. Απλά ποιοτικής διαφοράς.

3

Εσωστρέφεια, τί είναι αυτό; Οι συμβολισμοί ανήκουν στο μουσείο των επιλογών. Εκεί όπου ο καθένας μπορεί να διαλέξει το έτοιμο, το προκατασκευασμένο, εκεί που τα φαντάσματα της ιδεολογίας εξακολουθούν να υπάρχουν μόνο μέσα από τους -ισμούς τους. Πολύ πριν τη στασιμότητα, η συνείδηση έχει γίνει ένα με την αυτάρκεια και αρνείται να ερμηνεύσει το σύγχρονο κοινωνικό τέρας. Τι απομένει λοιπόν; Οι συμβολισμοί και ο πόλεμος για τη συντήρησή τους, είναι τα παράσημα της γηρασμένης πτέρυγας - μια βλαβερή συνήθεια που αφήνει σημάδια. Η εσωστρεφής γνώση του παρελθόντος δεν καταθέτει ποτέ την κριτική της για ένα σοβαρό λόγο: κάτι τέτοιο προϋποθέτει την αυτοκριτική. Τη δημόσια αυτο-έκθεση. Επομένως, δεν είναι παράξενο που τα ευκολοχώνευτα πρότυπα του παρόντος είναι ιστορική συνέχεια του παρελθόντος.

4

Η αναδιάρθρωση του συστήματος είναι προϋπόθεση της λειτουργίας του. Άρα το τοπίο αλλάζει συνεχώς. Απέναντι σε κάθε νέο δεδομένο στεκόμαστε με τον καλύτερο σύμμαχο: την εφευρετικότητα και τη φαντασία. Η αποσταθεροποίηση δε θέλει συνταγές, η επινόηση δε συμβαδίζει με το χάος.

-Η μητρόπολη είναι εξελικτική και ευέλικτη, πρέπει να επινοούμε πάντα στη βάση της.

-Η δράση μας πρέπει να στηρίζεται σε πολιτισμό και όχι σε επαιτήσεις, στην οργάνωση και όχι στους αυθορμητισμούς.

5

Ακόμα και τα ερωτήματα που θα θέσουμε στους εαυτούς μας, εμείς οι ίδιοι πρέπει να τα επινοήσουμε. Υπάρχει εξωστρέφεια; Που είναι ο ανταγωνιστικός πολιτισμός μας; Η πτέρυγα της παράδοσης δε πρόκειται να αγχωθεί για όλα αυτά. Προέχει η βία-φετίχ.

Αναζητούμε λοιπόν την πολιτιστική ανταρσία ως συστατικό στοιχείο της αυτοαξιοποίησης, τη γλώσσα της επικοινωνιακής μας αυτονομίας και τη διανοητική βία της μητροπολιτικής μας έκφρασης που συγκρούονται στο διαμεσολαβημένο και αποξενωτικό περιβάλλον.

...Για την ιστορία, το παρακάτω κείμενο δημοσιεύτηκε στη γερμανική αριστερή εφημερίδα Tageszeitung στις 22/4/1998. Εδώ το παραθέτουμε όπως δημοσιεύτηκε στην εφημ. "ποντίκι". Με πολύ λίγα λόγια, αυτό που έχει σημασία για μας δεν είναι τόσο οι τυχόν διαφωνίες ή συμφωνίες σε επιμέρους απόψεις και πρακτικές, αλλά το γεγονός ότι οι επιλογές κάποιων ανθρώπων, μέσα σε συγκεκριμένες κοινωνικές και ιστορικές συνθήκες, αποτελούν σοβαρό κίνδυνο όταν είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την θεωρία, την κριτική-αυτοκριτική και τη συνεχή υπέρβαση. Καμιά σχέση δηλαδή με εξτρεμιστικούς τυχοδιωκτισμούς, θεαματικές προχειρότητες και πολιτικό αυτοκαταστροφισμό.

Πριν από 28 περίπου χρόνια, στις 14 Μαΐου 1970, σε μια ενέργεια απελευθέρωσης δημιουργήθηκε η RAF. Σήμερα διακόπτουμε οριστικά αυτό το σχέδιο. Το αντάρτικο πόλεων στη μορφή της RAF ανήκει πια στην ιστορία.

Εμείς, δηλαδή όλοι αυτοί που ήταν μέχρι τέλος οργανωμένοι στη RAF αναλάβαμε από κοινού την ευθύνη αυτού του βήματος. Από τώρα και στο εξής εμείς - όπως και όλοι οι άλλοι που είχαν σχέση με τη RAF - είμαστε π ρ ώ η ν μ α χ η τ έ ς της RAF.

Δεν απαρνούμαστε την ιστορία μας. Η RAF ήταν η επαναστατική προσπάθεια μιας μειοψηφίας - σε αντίθεση με την κυρίαρχη τάση αυτής της κοινωνίας - να συμβάλει στην ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων. Χαϊρώμαστε που συμμετείχαμε σε αυτή την προσπάθεια.

Το τέλος αυτού του σχεδίου δείχνει ότι δεν μπορούσαμε να πορευτούμε αυτόν το δρόμο μέχρι το τέλος. Αλλά δεν αναιρεί την αναγκαιότητα και το δικαίο της ανταρσίας. Η RAF υπήρξε η απόφασή μας να τοποθετηθούμε στο πλευρό όσων αγωνίζονται, όπου γης, κατά τη εξουσίας και για την απελευθέρωση. Θεωρούμε ότι αυτή η απόφαση ή τ α ν σ ω σ τ ή.

Συνολικά εκατοντάδες χρόνια φυλάκισης που επιβλήθηκαν στους κρατούμενους που προέρχονταν από τη RAF, δεν μπόρεσαν να μας εξαλείψουν, όπως δεν το μπόρεσαν και όλες οι προσπάθειες συντριβής του

ρωσής.

Μετά το φασισμό και τον πόλεμο η RAF έφερε κάτι καινούργιο στην κοινωνία: Τη στιγμή της ρήξης με το σύστημα και την ιστορική αναλαμπή της αποφασιστικής εχθρότητας απέναντι σε συνθήκες στις οποίες άνθρωποι είναι δομικά υποτελείς και αντικείμενα εκμετάλλευσης, συνθήκες οι οποίες δημιουργούν μια κοινωνία όπου οι ίδιοι οι άνθρωποι βρισκονται σε έχθρα μεταξύ τους.

Η εχθρότητα μας ετεοσήμαινε ένα κοινωνικό ρήγμα: ο αγώνας εκεί ήταν απλώς ο προσδιορισμός μιας απελευθέρωσης που θα είναι πραγματικά κοινωνική: Πρόκειται για το ρήγμα ανάμεσα σε ένα σύστημα, στο οποίο υποκείμενο είναι το κέρδος και αντικείμενο ο άνθρωπος, και τη νοσταλγία για μια ζωή δίχως το ψεύδος και την απάτη αυτής της κοινωνίας δίχως νόημα.

Βαρεθήκαμε να σκυβούμε, να κλωτσάμε και να μας κλωτσούν. Από την άρνηση στην επίθεση, στην απελευθέρωση.

Η RAF δημιουργήθηκε από την ελπίδα για απελευθέρωση

Ωθούμενοι από το θάρρος που εξέπεμπαν τα αντάρτικα του Νότου και ακτινοβολούσε μέχρι το εσωτερικό των πλουσίων χωρών του Βορρά, δημιουργήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1970 η RAF για να ξεκινήσει έναν κοινό αγώνα με κίνητρο την αλληλεγγύη με τα απελευθερωτικά κινήματα. Εκατομμύρια άνθρωποι διέκριναν στους αγώνες της αντίστασης και της απελευθέρωσης σε όλη την υδρόγειο και μια ελπίδα για τον εαυτό τους. Σε πολλά μέρη της γης ο ένοπλος αγώνας ταυιζόταν με την ελπίδα της απελευθέρωσης. Και στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υπήρξαν δεκάδες χιλιάδες που στάθηκαν αλληλέγγυοι με τον αγώνα των ένοπλων οργανώσεων "2 Ιούνη", "Κόκκινοι Πυρήνες", RAF, και αργότερα "Κόκκινη Ζόρα".

Η RAF δημιουργήθηκε ως συνέπεια συζητήσεων στις οποίες συμμετείχαν χιλιάδες άνθρωποι, οι οποίοι ασχολήθηκαν με τον ένοπλο αγώνα εναντίον ενός κράτους το οποίο, μετά την απελευθέρωση από το φασισμό των ναζι, δεν είχε κόψει τους δεσμούς με το εθνικοσοσιαλιστικό του παρελθόν.

Ο ένοπλος αγώνας ήταν ανταρσία εναντίον μιας αυταρχικής κοινωνικής οργάνωσης, κατά της απομόνωσης και του ανταγωνισμού. Ήταν ανταρσία που αποσκοπούσε σε μια διαφορετική κοινωνική και πολιτισμική πραγματικότητα. Ο σύριος άνεμος των απελευθερωτικών εγχειρημάτων που ξεσπούσαν σε ολόκληρο τον κόσμο έκανε να ωριμάσουν οι συνθήκες για έναν αποφασιστικό αγώνα, ο οποίος δεν θα δεχόταν την ψευδοφυσική νομιμοποίηση του συστήματος και θα επιθυμούσε την σοβαρά την υπέρβαση του.

1975-1977

Με την κατάληψη της γερμανικής πρεσβείας στη Στοκχόλμη, το 1975, άρχισε ένα στάδιο κατά τη διάρκεια του οποίου η RAF έδωσε όλες της τις δυνάμεις για να απελευθερώσει τους αιχμάλωτους συντρόφους της από τη φυλακή.

Φθάνουμε στην επίθεση του 1977 κατά την εξέλιξη της οποίας η RAF απήγαγε τον Σλάιερ. Η RAF έθεσε το ζήτημα της εξουσίας επί τάπητος. Άρχισε μια ριζοσπαστική και αποφασιστική προσπάθεια να επιβληθεί μια επιθετική ταποθέτηση της επαναστατικής Αριστεράς απέναντι στην εξουσία.

Αυτό ακριβώς ήθελε το κράτος να εμποδίσει. Το εκρηκτικό στοιχείο - η κλιμάκωση αυτής της αντιπαράθεσης - προήλθε όμως από το υπόβαθρο της γερμανικής ιστορίας: η επίθεση της RAF προσέκρουσε στη συνέχεια του κράτους - διαδόχου των ναζι.

Ο Σλάιερ - που κατά τη διάρκεια του ναζιστικού καθεστώτος ήταν μέλος των SS - είχε ανακτήσει, όπως πολλοί ναζί σε ολόκληρη την κοινωνική κλίμακα, όλα τα αξιώματα και τα προνόμια. Πρόκειται για μια από τις σταδιοδρομίες που ξεκίνησαν από τους ναζί και έφθασαν μέχρι τα κυβερνητικά αξιώματα της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, τη δικαιοσύνη, την αστυνομία, τις ένοπλες δυνάμεις, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τις κορυφές των μεγάλων επιχειρήσεων.

Ο απόλυτος καταναγκασμός για συναίνεση σε όλα τα μέτρα του επιτελείου για την αντιμετώπιση των κρίσεων και η δίωξη εναντίον κάθε κριτικής φωνής μέχρι την προσπάθεια εξάλειψής των πολιτικών αντιπάλων - όλα αυτά ήταν το ίδιο σχήμα ανάδρασης με το οποίο δρούσαν οι ναζί.

Οι ενέργειες της επίθεσης του 1977 έδειξαν με σαφήνεια ότι στην κοινωνία υπάρχουν τόποι οι οποίοι με κανέναν τρόπο δεν μπορούν να ενσωματωθούν στο σύστημα και να ελεγχθούν από αυτό. Για πρώτη φορά μετά την εξολόθρευση της αντίστασης από τους ναζί, οι ενέργειες του αντάρτικου πόλεων μετά το 1968 επανέφεραν ένα στοιχείο της ταξικής πάλης στη μεταφασιστική Δυτική Γερμανία, το οποίο δεν μπορούσε να ενσωματωθεί. Η απαγωγή του Σλάιερ οξύνει σημαντικά αυτή την πλευρά της ταξικής πάλης.

Το κράτος δεν απάντησε πανικόβλητο, όπως λέγεται συχνά σήμερα. Αντέδρασε με την καταπίεση κάθε έκφρασης που δεν υποστήριζε απολύτως τα μέτρα του κράτους έκτακτης ανάγκης.

Το κράτος απαιτήσε την υποταγή όλων των ΜΜΕ στη γραμμή του επιτελείου για την αντιμετώπιση των κρίσεων και τα περισσότερα μέσα τήρησαν αυτή τη γραμμή εκουσίως. Όσοι δεν υποτάσσονταν, κινδύνευαν να βρεθούν αντιμέτωποι με το σύστημα.

Διανοούμενοι, για τους οποίους ήταν μεν γνωστό ότι δεν ήταν οπαδοί της RAF, αλλά απέρριπταν την κατάσταση έκτακτης ανάγκης που είχε επιβάλει το κράτος, βρέθηκαν εκτεθειμένοι σε προπηλακισμούς και διώξεις.

Τα μέλη του επιτελείου αντιμετώπισης των κρίσεων, εν μέρει με πείρα από τη θητεία τους στη ναζιστική Βέρμαχτ, αντέδρασαν το 1977 στο ίδιο σχήμα όπως οι ναζί - αν και όχι με την ίδια βαρβαρότητα - για να εμποδίσουν αντικαπιταλιστικές και αντιφασιστικές αγωνιστικές ενέργειες ή να τις καταπνίξουν. Τόσο την περίοδο του ναζιστικού φασισμού όσο και το 1977 η πολιτική του κράτους αποσκοπούσε στο να μην αφήσει καμιά άλλη δυνατότητα πέρα από την υπάκουη αφοσίωση στο κράτος της έκτακτης ανάγκης απ' ενός και την καταστολή απ' ετέρου.

Όταν πια γινόταν όλο και εμφανέστερο ότι το κράτος θα εγκατέλειπε τον Σλάιερ στην τύχη του, έγινε μια αντάρτικη ενέργεια - η απαγωγή ενός πολιτικού αεροπλάνου στο πλαίσιο της επίθεσης της RAF και η έγκρισή της - που αναγκαστικά έδινε την εντύπωση ότι η RAF δεν διέκρινε πλέον μεταξύ των ανωτέρων και των κατωτέρων κοινωνικών στρωμάτων.

Ενώ επρόκειτο για δίκαιη προσπάθεια να απελευθερωθούν οι κρατούμενοι από τα βασανιστήρια, χανόταν η κοινωνικοπολιτική διάσταση του αγώνα. Από τη ρήξη με το σύστημα και την απόρριψη των συνθηκών που κυριαρχούν στην κοινωνία - προϋπόθεση για κάθε επαναστατικό κίνημα - είχαμε οδηγηθεί στη ρήξη με την κοινωνία.

Από τη δεκαετία του 1970 στη δεκαετία του 1980

Η RAF είχε δώσει όλες τις δυνάμεις της και είχε υποστεί μια μεγάλη ήττα. Στην εξέλιξη των αγώνων μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1970, είχε αποδειχτεί ότι μετά το ξεκίνημα του 1968, η RAF είχε απομεινεί

αντάρτικου. Η μετωπική μας αντιπαράθεση με την εξουσία ήταν εθελούσια. Υπήρξαμε πολιτικό υποκείμενο ικανό να αποφασίσει πριν από 27 χρόνια την ίδρυση της RAF. Παραμείναμε υποκείμενο ικανό να την παραδώσει στην ιστορία.

Το αποτέλεσμα μας επιβρίθει. Αλλά η RAF - όπως και ολόκληρη η Αριστερά μέχρι σήμερα - δεν είναι παρά ένα ενδιάμεσο στάδιο στο δρόμο της απελευθέρωσης.

με λίγους άλλους ακόμη. Πολλοί από το κίνημα του 1968 είχαν αποσυρθεί και αξιοποιούσαν τις δυνατότητές τους για να σταδιοδρομήσουν μέσα στο σύστημα.

Η RAF, ως τμήμα του παγκόσμιου αντιιμπεριαλιστικού αγώνα, είχε ξεκινήσει τον απελευθερωτικό πόλεμο στην ΟΔΓ.

Το 1977 αποδείχθηκε ότι η RAF δεν είχε ούτε την πολιτική ούτε τη στρατιωτική δύναμη για να μείνει κύριος της κατάστασης μετά την αντίδραση που η ίδια είχε προκαλέσει - δηλαδή τον πόλεμο στο εσωτερικό της ΟΔΓ.

Ήταν σωστό και δίκαιο το ότι αξιοποιήσαμε την ιστορική συγκυρία των αρχών της δεκαετίας του 1970 ανοίγοντας ένα νέο κεφάλαιο στην αντιπαράθεση μεταξύ του ιμπεριαλισμού και της απελευθέρωσης, άγνωστο στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Η εμπειρία της ήττας του 1977 έδειξε τα όρια του παλαιού σχεδίου της RAF, του αντάρτικου πόλεμου. Η μόνη δυνατότητα ήταν να αναπτυχθεί ένα νέο σχέδιο για την απελευθέρωση.

Η RAF το προσπάθησε με το εγχείρημα του μετώπου τη δεκαετία του 1980. Η RAF ήθελε να δημιουργήσει νέους δεσμούς και τη βάση για έναν κοινό αγώνα με τα ριζοσπαστικά τμήματα των κινημάτων αντίστασης που είχαν αναπτυχθεί από τα τέλη της δεκαετίας του 1970.

Ωστόσο το εγχείρημα του μετώπου διατηρούσε στην ουσία τα βασικά χαρακτηριστικά του παλαιού εγχειρήματος της δεκαετίας του 1970. Η ένοπλη δράση παρέμενε κεντρικό και καθοριστικό στοιχείο της συνολικής επαναστατικής διαδικασίας, η οποία οριζόταν ως απελευθερωτικός πόλεμος.

Το αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο της δεκαετίας του 1980

Στις αρχές της δεκαετίας του 1980 υπήρξαν πολλές αγωνιστικές κινητοποιήσεις που στρέφονταν κατά απάνθρωπων σχεδίων του συστήματος, εξέφραζαν όμως και την αναζήτηση ελεύθερων τρόπων ζωής. Ήταν ένα κοινωνικό ξέσπασμα που αναζητούσε ήδη στο σήμερα την αρχή μιας διαφορετικής κοινωνικής πραγματικότητας.

Χιλιάδες άνθρωποι από τα διάφορα κινήματα βγήκαν τη δεκαετία του 1980 στους δρόμους εναντίον της εξέλιξης την οποία η RAF ήθελε να καταπολεμήσει από το 1979: της στρατιωτικοποίησης της πολιτικής των κρατών-μελών του NATO, η οποία είχε σκοπό να δώσει στη Δύση τη δυνατότητα διεξαγωγής "ενάμισης" πολέμου ταυτόχρονα: του πολέμου κατά της Σοβιετικής Ένωσης και των στρατιωτικών επεμβάσεων κατά των απελευθερωτικών κινήσεων και των επαναστάσεων όπως στη Νικαράγουα, που είχαν καταφέρει να κάνουν ένα βήμα για την απελευθέρωση τους από τις δυτικές δικτατορίες.

Η RAF προσδοκούσε ότι σε αυτό το στάδιο δεν θα έμενε μόνη. Το σχέδιό της βασιζόταν στην ελπίδα ότι τα πιο αγωνιστικά τμήματα των διαφόρων κινήσεων θα συμμετείχαν στο κοινό μέτωπο. Όμως, αυτό το σχέδιο δεν περιείχε κανένα στοιχείο που να λαμβάνει υπόψη ότι υπό τις κοινωνικές συνθήκες της περιόδου

μόνο πολύ λίγοι έβλεπαν να έχει νόημα ο απελευθερωτικός αγώνας σε επίπεδο πολέμου.

Ο απελευθερωτικός αγώνας, κεντρικό στοιχείο του οποίου είναι ο πόλεμος, έχει νόημα μόνο όταν υπάρχει ελπίδα ότι κοινωνικές δυνάμεις θα είναι πρόθυμες να τον επωμιστούν - όταν υπάρχει ελπίδα ότι θα διευρυνθεί - ακόμη και αν η διευρυνση περιορίζεται στο πιο ριζοσπαστικό τμήμα του κινήματος.

Αλλά ακόμη και όσοι υπήρξαν αλληλέγγυοι - και δεν ήταν λίγοι - δεν συμμετείχαν στον αγώνα με αυτή την αντίληψη. Το αντάρτικο χρειάζεται την προοπτική της διεύρυνσης σε ένα νέο επίπεδο αγώνα. Αυτή την εξέλιξη - ζήτηση ύψωσης για το αντάρτικο - δεν την πετύχαμε ποτέ.

Η αντίληψη της RAF, η οποία όριζε την ένοπλη δράση ως επίκεντρο της πάλης, υποτιμούσε τις πολιτικές και αντιπολιτισμικές διαδικασίες έξω από τη στρατιωτικοπολιτική πάλη. Το ξεπεράσμα αυτής της στρατηγικής κατεύθυνσης, η οποία στη βασική της δομή δεν έβγαине από το πλαίσιο της πολιτικής της δεκαετίας του 1970, θα αποτελούσε την προϋπόθεση για ένα νέο επαναστατικό σχέδιο. Το μέτωπο δεν μπορούσε να αποτελέσει αυτό το νέο απελευθερωτικό σχέδιο που θα αναγούσε το διαχωρισμό μεταξύ των κινήσεων και του αντάρτικου.

Τη δεκαετία του 1980, η RAF θεωρούσε ότι η επίθεση στις κεντρικές εξουσιαστικές δομές του ιμπεριαλισμού περιείχε το στοιχείο της κοινωνικής επανάστασης. Με αυτή την αντίληψη η πολιτική γινόταν όλο και πιο αφηρημένη. Έτσι όμως, διαχωρίζονται αυτά που θα έπρεπε να είναι στοιχεία ενός αδιάσπαστου συνόλου: ο αντιιμπεριαλισμός και η κοινωνική επανάσταση. Το στοιχείο της κοινωνικής επανάστασης εξαφανίστηκε από τη θεωρία και την πράξη της RAF.

Το αποτέλεσμα ήταν ο προσανατολισμός του αντιιμπεριαλιστικού μετώπου να περιοριστεί στην αντιιμπεριαλιστική γραμμή. Η RAF δεν ήταν πια διακριτή στο κοινωνικό ζήτημα: ένα **θ ε μ ε λ ι ω δ ε ς λ ά θ ο ς**.

Η υπαγωγή κάθε κοινωνικού και πολιτικού περιεχομένου στην αντιιμπεριαλιστική επίθεση κατά του "συστήματος συνολικά", παρήγαγε ψευδείς διαχωρισμούς αντί να παραγάγει μια διαδικασία ενότητας: το αποτέλεσμα ήταν έλλειψη διακριτότητας σε συγκεκριμένα ζητήματα και περιεχόμενα του αγώνα.

Η επιρροή στην κοινωνία παρέμεινε περιορισμένη επειδή όλο και περισσότερο εξαφανιζόταν ένα κεντρικό στοιχείο κάθε επαναστατικής διαδικασίας - η αντίληψη ότι μπορούμε να επιβληθούμε δημιουργώντας κοινωνική συνείδηση και διαρηγνώντας έτσι τη συνείδηση μεταξύ κράτους και κοινωνίας. Αντ' αυ-

τού η RAF προσπάθησε να συνταράξει τη συνοχή του κράτους με την οξύτητα της επίθεσης. Οι προτεραιότητες μετατοπίστηκαν προς την πλευρά του στρατιωτικού στοιχείου. Αυτή η στάθμιση στη διαδικασία της πάλης παρέμεινε σταθερή ολόκληρη τη δεκαετία του 1980 και σφράγισε τον αγώνα μας.

Εμείς που στην πλειοψηφία μας οργανωθήκαμε αργότερα στη RAF...

...Οργανωθήκαμε με την ελπίδα να συνεισφέρουμε με τον αγώνα μας σε διαφοροποιημένες συνθήκες μετά τις αλλαγές σε παγκόσμια κλίμακα. Αναζητούσαμε αλλαγές στον απελευθερωτικό αγώνα, αναζητούσαμε ένα νέο δρόμο στον οποίο θα μπορούσαμε να συνδεσθούμε με άλλους και πιστεύαμε ότι αναγνωρίζαμε κάτι σε όσους είχαν αρχίσει τον αγώνα πριν από εμάς, σε όσους είχαν πεθάνει ή βρίσκονταν στις φυλακές. Ο αγώνας στην παρανομία ασκούσε μεγάλη έλξη. Θέλαμε να υπερβούμε τα όριά μας και να απελευθερωθούμε από όσα μας κρατούσαν στο σύστημα.

Δεν θεωρούσαμε πια την ένοπλη πάλη τη μοναδική δυνατότητα και αναγκαιότητα της απελευθερωτικής διαδικασίας.

Παρ' όλα αυτά, θέλαμε, ειδικά μπρος στην παγκόσμια κρίση της Αριστεράς, να αναπτύξουμε το αντάρτικο των πόλεων ως δυνατότητα και ως πεδίο της απελευθερωτικής διαδικασίας. Βλέπαμε, όμως, τότε ότι αυτό μόνο δεν θα αρκούσε. Και το ίδιο το αντάρτικο πόλεων θα έπρεπε να α λ λ ά ξ ε ι .

Ελπίζαμε σε μια νέα σύνδεση του αντάρτικου με άλλους χώρους της αντίστασης στην κοινωνία. Αναζητούσαμε ένα νέο σχέδιο όπου θα υπήρχε συμπαράσταση στους αγώνες από τις γειτονιές μέχρι το αντάρτικο.

Ήταν σημαντικό για μας, μετά την κατάρρευση της Λαοκρατικής Γερμανίας, να αποκαταστήσουμε μια σχέση του αγώνα μας με την κοινωνική κατάσταση που είχε δημιουργηθεί

Θέλαμε τα βήματά μας να αναφέρονται και σε όλους εκείνους που τα όνειρά τους είχαν καταπονταστεί με το τέλος της ΛΔΓ και την προσάρτησή της στην ΟΔΓ. Είτε με όσους αναγκάστηκαν να αναγνωρίσουν ότι ο υπαρκτός σοσιαλισμός δεν είχε δημιουργήσει πραγματικές συνθήκες απελευθέρωσης είτε με όσους είχαν ίσως βρεθεί κατά καιρούς σε αντίθεση με τον υπαρκτό σοσιαλισμό στη ΛΔΓ και είχαν ονειρευτεί να πετύχουν κάτι πέρα από τον υπαρκτό σοσιαλισμό και τον καπιταλισμό.

Οι περισσότεροι από όσους είχαν ζήσει στην ΛΔΓ και το 1989 είχαν ζητήσει την προσάρτηση στην ΟΔΓ δεν μπορούσαν τότε να φανταστούν τη νέα καταπιεστική κοινωνική κατάσταση, στη δημιουργία της οποίας είχαν και οι ίδιοι συμβάλει, ούτε τη μαζική απόλεια κοινωνικών εξασφαλίσεων. Σε αυτήν την - πρωτόγνωρη για όλους μας - κοινωνική κατάσταση βελήσαμε να δημιουργήσουμε σημεία αναφοράς που θα ένωσαν όσους αγωνιζόνταν για την απελευθέρωση σε μεταπική αντιπαράθεση με το κράτος της ΟΔΓ, με άλλους στη ΛΔΓ που δεν υπήρχε πια, οι οποίοι από καιρό δεν δυσφορούσαν με τη κραταιότητα και συνολι-

κά αντιδραστική εξέλιξη.

Δεν θέλαμε να εγκαταλείψουμε το πεδίο της μάχης ούτε στους δεξιούς ούτε στην απογοήτευση.

Αργότερα διαπιστώσαμε ότι οι διαστάσεις της αλλαγής ήταν τέτοιες ώστε απαιτούσαν ένα νέο διεθνιστικό σχέδιο απελευθέρωσης βασιζόμενο στη νέα πραγματικότητα σε Ανατολή και Δύση. Η RAF ριζωμένη αποκλειστικά στην αντιστασιακή ιστορία της παλαιάς ΟΔΓ, δεν ήτ'αν κατάλληλη γι' αυτό.

Η προσπάθεια να αναπροσαρμόσουμε τη RAF στις συνθήκες της δεκαετίας του 1990 δεν ήταν ρεαλιστική

Επιδιώξαμε μια μετατροπή αυτού του σχήματος που είχε δημιουργηθεί στο κίνημα του 1968 σε ένα νέο επαναστατικό και διεθνιστικό σχέδιο της δεκαετίας του 1990. Ήταν μια περίοδος κατά την οποία αναζητούσαμε το νέο, δεν μπορούσαμε όμως - υπό την επήρεια των δογμάτων των προηγούμενων ετών - να ξεπεράσουμε με επαρκή ριζοσπαστικότητα το παλιό. Κι έτσι κάναμε το λάθος που είχαν κάνει όλοι οι δικοί μας μετά το 1977: υπερέκτιμαμε τη σημασία της επιμονής στην αντίληψή μας για τον τρόπο πάλης.

Όταν ο ένοπλος αγώνας συνεχίζεται χωρίς να έχει ξεκαθαριστεί πώς συμβάλλει στην ορατή ανάπτυξη της επαναστατικής διαδικασίας και στην ενδυνάμωση της πάλης για την απελευθέρωση, τότε ελλοχεύει πάντα ο κίνδυνος να δυσφημιστεί.

Ο υπεύθυνος χειρισμός αυτού του μέσου πάλης είναι απαραίτητος, γιατί διαφορετικά η δυσφήμιση του ένοπλου αγώνα θα είναι διαρκής - ακόμη και όταν υπό διαφορετικές συνθήκες θα είναι και πάλι αναγκαίος.

Η κρίση, μέσα στην οποία η Αριστερά τη δεκαετία του 1980 έφθασε στα όρια της και βρέθηκε σε διαδικασία διάλυσης, έκανε μη ρεαλιστική την προσπάθειά μας να εντάξουμε τη RAF σε ένα νέο σχήμα. Ήταν πια πολύ αργά, ακόμη και αν, ύστερα από μια διαδικασία αναστοχασμού, θέλαμε να αλλάξουμε τη RAF. Η κριτική και η αυτοκριτική, άλλωστε, αποσκοπούν στην εξέλιξη, όχι στον τερατισμό της προσπάθειας.

Το τέλος της RAF δεν είναι αποτέλεσμα της διαδικασίας (αυτο)κριτικής και αναστοχασμού· είναι αναγκαίο, επειδή η αντίληψη της RAF δεν περιείχε το στοιχείο από το οποίο μπορεί να προέλθει το νέο.

Μετά την ήττα μας, το 1993, ξέραμε ότι δεν μπορούσαμε να συνεχίσουμε έτσι απλά την προσπάθεια που είχαμε αρχίσει μετά την τομή στον αγώνα μας το 1992. Ήμασταν βέβαιοι ότι είχαμε ορίσει σωστά τους στόχους μας, είχαμε διαπράξει όμως βαρύτατα σφάλματα τακτικής. Μαζί με όλους και όλες που βρίσκονταν ακόμη στις φυλακές θελήσαμε να τα ξανασκεφτούμε όλα και να κάνουμε όλο μια νέα αρχή. Στο τέλος όμως η επώδυνη διάσπαση ενός αριθμού κρατούμενων από εμάς κι η αναγόρευση μας σε εχθρούς, έδειξαν ότι οι βασικοί όροι υπό τους οποίους ιδρύθηκε η RAF - αλληλεγγύη και αγώνας για τη συλλογικότητα - είχαν ήδη αναλωθεί πλήρως.

Η διαδικασία της δικής μας απελευθέρωσης...

...Υπήρξε σημαντική για μας, και όμως διακοπτόταν κάθε τόσο. Επιθυμούσαμε τη συλλογικότητα όπως και την κοινή υπέρβαση κάθε είδους αποξένωσης. Αλλά πολύ συχνά απωθούσαμε την αντίφαση ανάμεσα στον πόλεμο και την απελευθέρωση, την αρνούνταν στα λόγια. Και ο επαναστατικός πόλεμος παράγει αποξένωση και ανταρχνικές δομές, πράγμα που αντιφάσκει προς την απελευθέρωση.

Μόνον η συνειδητοποίηση του γεγονότος δίνει τη δυνατότητα να χειριζόμαστε αυτή την εξέλιξη χωρίς να παγιωνεται ως δομή. Αλλιώς αυτονομούνται νέες δομές συνθεντίας τόσο στην πολιτική όσο και στις σχέσεις.

Αυτό μεταξύ άλλων φάνηκε στις ιεραρχικές δομές της RAF τη δεκαετία του 1980 και στα ανταρχνικά χαρακτηριστικά της διάσπασης του 1993. Φαίνεται επίσης στην επιστροφή στην αστική αντίληψη και σκέψη· στην ιστορία της RAF αυτή η επιστροφή οδήγησε πολλούς που αγωνίστηκαν μαζί μας να μην βλέπουν πια την ορθότητα του συνολικού εγχειρίματος.

Λάθος στρατηγικής σημασίας ήταν ότι δεν οικοδομήθηκε, παράλληλα με την παράνομη ένοπλη οργάνωση, μια οργάνωση πολιτικού-κοινωνικού χαρακτήρα

Σε καμιά φάση της ιστορίας μας δεν δημιουργήθηκε πολιτική οργάνωση που να ξεπερνάει τα όρια της πολιτικής - στρατιωτικής πάλης. Το σχέδιο της RAF περιείχε εν τέλει μόνον την ένοπλη πάλη με κεντρικό στοιχείο την πολιτικό-στρατιωτική επίθεση.

Σε βασικές δηλώσεις της RAF μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1970 αυτό το σημαντικό ζήτημα δεν είχε ξεκαθαριστεί ακόμη - και δεν μπορούσε να είναι διαφορετικά.

Στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις δεν υπήρχαν παρά ελάχιστες εμπειρίες αντίστροφου πόλεως και στην ΟΔΓ δεν υπήρχαν καθόλου. Ήταν επομένως ανάγκη να ανακαλύψουμε πολλά πράγματα και να τα αφήσουμε να αποδειχτούν σωστά ή λάθος στην πράξη.

Ωστόσο, στο αποφασιστικό ζήτημα - αν για το σχέδιο της απελευθέρωσης αρκεί μια παράνομη οργάνωση ένοπλης πάλης ή αν η οικοδόμηση του αντίστροφου πρέπει να συμβαδίζει με την οικοδόμηση πολιτικών δομών που να μπορούν να αναπτυχθούν με διαδικασίες βάσης - υπήρχε κατεύθυνση.

Οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μας στη φυλακή έγραφαν σχετικά με αυτό τον Ιανουάριο του 1976 ότι η ένοπλη πάλη σε συνθήκες παρανομίας ήταν η μοναδική δυνατότητα πρακτικής-κριτικής δραστηριότητας σε συνθήκες κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού.

Αλλά το σχέδιο του Μαΐου του 1982 επέμενε σε αυτή τη λαθεμένη αντίληψη, παρ' όλες τις αντιφάσεις και παρά το γεγονός ότι αποτελούσε την προσπάθεια να βρεθεί μια πολιτική σχέση με άλλους ανθρώπους. Και αυτό το σχέδιο δεν αρνιόταν την κεντρική σημασία της ένοπλης πάλης στην ιμπεριαλιστική μητρόπολη. Οι πολιτικές δραστηριότητες που προσέχονταν από τις διαδικασίες οικοδόμησης του μετώπου περιορίζονταν συνήθως στη διαμεσολάβηση του σχεδίου της ένοπλης επίθεσης μέσα στις δομές της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Η έλλειψη πολιτικής οργάνωσης για περισσότερο από είκοσι χρόνια είχε εκείνη την περίοδο ως αποτέλεσμα μια συνολικά αδύναμη πολιτική διαδικασία. Η επί δεκαετίες υπερέκτιμη της επίδρασης των πολιτικοστρατιωτικών ενεργειών στην ιμπεριαλιστική μητρόπολη ήταν η προϋπόθεση αυτής της αντίληψης.

Η RAF εφάρμοζε τη στρατηγική της ένοπλης πάλης διαφορετικά στις διάφορες περιόδους και ποτέ δεν έφθασε στο στάδιο όπου η ένοπλη επίθεση απο-

κτά τη σημασία που της πρέπει ως τακτικής επιλογής μιας συνολικής στρατηγικής της απελευθέρωσης. Αυτή η αδυναμία ήταν άλλος ένας λόγος που η οργάνωσή μας στο τέλος της εικοσαετούς και πλέον περιόδου δεν μπορούσε πια να μετασχηματιστεί.

Οι προϋποθέσεις για να μεταφέρουμε το κέντρο βάρους της πάλης στο πολιτικό επίπεδο - όπως επιδιώξαμε το 1992 - δεν υπήρχαν. Αλλά και αυτό είναι εν τέλει συνέπεια του θεμελιώδους σ τ ρ α τ η γ ι - κ ο ύ λ α θ ο υ ς .

Η έλλειψη πολιτικοκοινωνικής οργάνωσης υπήρξε το αποφασιστικό λάθος της RAF. Δεν υπήρξε το μόνο, ήταν όμως ένας σημαντικός λόγος που η RAF δεν μπόρεσε να διαμορφώσει ένα ισχυρότερο απελευθερωτικό σχέδιο. Ένας σημαντικός λόγος που έλειψε η αποφασιστική προϋπόθεση ώστε να αποκτήσει μεγαλύτερη επιρροή στην κοινωνική εξέλιξη, οικοδομώντας ένα α γ ω ν ι ζ ό μ ε ν ο κ ί ν η μ α που αποσκοπούσε στην απελευθέρωση.

Λάθη όπως αυτό που συνόδευε τη RAF σε ολόκληρη την ιστορία της, δείχνουν ότι το σχέδιο της RAF δεν μ π ο ρ ε ί να έχει ισχύ στις απελευθερωτικές διαδικασίες του μέλλοντος.

Η RAF βρισκόταν πάντοτε σε αντίθεση με τη συνείδηση και το φρόνημα της πλειοψηφίας αυτής της κοινωνίας. Αυτό είναι αναγκαίο στοιχείο της διαδικασίας της απελευθέρωσης, γιατί δεν είναι μόνον οι συνθήκες αντιδραστικές, αλλά οι συνθήκες παράγουν το αντιδραστικό στοιχείο στους ανθρώπους, το στοιχείο που καταστέλλει κάθε φορά τη δυνατότητά τους να απελευθερωθούν. Αναμφίβολα η αποφασιστική αντιμετώπιση του ρατσισμού και η καταπολέμηση του είναι υπαρκτό ζήτημα.

Τα απελευθερωτικά σχέδια του μέλλοντος όμως θα κριθούν και από το αν θα μπορέσουν να βρουν τρόπο επαφής με την κλειδωμένη από αντιδραστικότητα συνείδηση και να αφανίσουν τη νοσταλγία της ανεξαρτησίας και της απελευθέρωσης.

Η πραγματικότητα στον κόσμο αποδεικνύει ότι θα ήταν καλύτερα αν είχε επικρατήσει το παγκόσμιο κίνημα της αλλαγής, από το οποίο προήλθε και η RAF

Το παγκόσμιο κίνημα της αλλαγής, από το οποίο προήλθε και η RAF, δεν επικράτησε και αυτό σημαίνει ότι η καταστροφική εξέλιξη δεν μπόρεσε μέχρι σήμερα να αντιστραφεί. Για μας πιο βαρύ ακόμη και από τα λάθη που κάναμε είναι το γεγονός ότι δε μπόρεσαμε να βρούμε επαρκείς εξηγήσεις γι' αυτή την εξέλιξη.

Η RAF προέρχεται από το κίνημα αλλαγής των τελευταίων δεκαετιών, το κίνημα που δεν μπόρεσε μεν να προβλέψει επακριβώς την εξέλιξη του συστήματος, διείδε όμως τον κίνδυνο που περιείχε αυτή η εξέλιξη. Ξέραμε ότι σε αυτό το σύστημα παγκοσμίως όλο και λιγότεροι άνθρωποι θα είχαν τη δυνατότητα να ζήσουν με αξιοπρέπεια. Και ξέραμε ότι αυτό το σύστημα επιδιώκει τη συνολική υποταγή των ανθρώπων, ώστε οι άνθρωποι να υποτάσσονται στις αξίες του συστήματος και να τις κάνουν δικές τους. Από αυτή τη διάγνωση προερχόταν η ριζοσπαστικότητά μας. Εμείς σε αυτό το σύστημα δεν είχαμε να χάσουμε τίποτα.

Ο αγώνας μας - η βία με την οποία στραφήκαμε κατά των συντηρητών που επικρατούν - έχει μια δύσκολη πλευρά με ιδιαίτερη βαρύτητα. Και ο ίδιος ο απελευθερωτικός πόλεμος έχει τις σκοτεινές του πλευρές.

Η επίθεση εναντίον ανθρώπων που φέρουν την ιδιότητα των λειτουργών του συστήματος αποτελεί για τους επαναστάτες σε ολόκληρο τον κόσμο μια αντίφαση προς τη σκέψη και τα συναισθήματά τους· προς την αντίληψή τους για την απελευθέρωση· είναι

αντίφαση ακόμη και στις φάσεις της επαναστατικής διαδικασίας όπου αυτή η επίθεση θεωρείται αναγκαία, επειδή υπάρχουν αυτοί που θέλουν την αδικία και την καταπίεση και επειδή υπερασπίζονται την εξουσία που διαθέτουν οι ίδιοι ή άλλοι.

Οι επαναστάτες νοσταλγούν έναν κόσμο στον οποίο κανείς δεν αποφασίζει ποιος δικαιούται να ζήσει και ποιος όχι. Παρ' όλα αυτά η οργή για τη βία που χρησιμοποιούμε έχει και ανορθολογικά στοιχεία. Πραγματική τρομοκρατία είναι η ομαλή κατάσταση του οικονομικού συστήματος.

Η RAF δεν ήταν η απάντηση στο πρόβλημα της απελευθέρωσης - ίσως ήταν μία όψη αυτής της απάντησης

Ακόμη και αν τόσα ερωτήματα παραμένουν σήμερα αναπάντητα, έχουμε τη βεβαιότητα ότι από τις απελευθερωτικές ιδέες του μέλλοντος ο πυρήνας συνθηκών ελευθερίας θα δημιουργηθεί μόνον αν αυτή η ιδέα περιέχει την πραγματική πολυμορφία που χρειάζονται οι συνθήκες ελευθερίας. Η "σ ω ό τ ή γ ρ α μ μ ι" που παραβλέπει τις διαφορές πλευρές της ζωής, επειδή φαίνεται πως δεν τη βοηθούν, είναι εξίσου άχρηστη με την αναζήτηση του μοναδικού επαναστατικού υποκειμένου.

Το απελευθερωτικό σχέδιο του μέλλοντος θα περιέχει πολλά υποκείμενα και να έχει πολλές πλευρές και περιεχόμενα, χωρίς αυτό αναγκαστικά να σημαίνει οποιοδήποτε πλευρές και οποιαδήποτε περιεχόμενα. Χρειαζόμαστε μια νέα αντίληψη, υποκείμενα της οποίας μπορούν να είναι οι πιο διαφορετικές ομάδες και τα πιο διαφορετικά άτομα και η οποία τα ενώνει παρά τις διαφορές.

Ετσι λοιπόν το απελευθερωτικό σχέδιο του μέλλοντος δεν μπορεί να βρεθεί σε καμία από τις παλιές προγραμματιστικές αντιλήψεις της δυτικογερμανικής Αριστεράς μετά το 1968 - ούτε σε εκείνες της RAF ούτε σε άλλες.

Η ικανοποίηση της οικοδόμησης ενός αντιταξικού και δερμεντικού ταυτόχρονα απελευθερωτικού εγχειρίσματος βρίσκεται ακόμη μπροστά μας ανέγγιχτη και προπάντων χωρίς να την έχουν δοκιμάσει πολλοί.

Βλέπουμε ότι και σε αυτό το τμήμα του κόσμου υπάρχουν παντού άνθρωποι που αναζητούν διεξόδους. Τις επιδίδες μας αναπερνούν και εκείνοι που έχουν το θάρρος, παντού, σε κάθε γωνία αυτής της χώρας - όπου η ηγεμονία φασιστικών ιδεών δεν είναι σπάνιο φαινόμενο - να συμπτύσσονται σε ενέργειες κατά του ρατσισμού και των νεοναζί, να υπερασπίζονται τον εαυτό τους και άλλους και να αγωνίζονται.

Είναι αναγκαίο να δούμε ότι βρισκόμαστε σε α δ ι ε ξ ο δ ο , γιατί μόνον έτσι θα βρούμε διεξόδους. Σε αυτή την κατάσταση δεν είναι οπωσδήποτε ασυνεπές να εγκαταλείψει κανείς κάτι το οποίο θεωρητικά θα μπορούσε να συνεχίσει. Η απόφασή μας να θέσουμε τέλος είναι έκφραση της αναζήτησης ν έ ν α π α ν τ ή σ ε ω ν . Ξέρουμε ότι αυτή η αναζήτηση μας συνδέει με πολλούς σε ολόκληρο τον κόσμο. Θα υπάρξουν πολλές συζητήσεις ακόμη, μέχρι που όλες οι εμπειρίες να συνθέσουν μια ρεαλιστική εικόνα της ιστορίας.

-Θέλουμε να είμαστε μέρος της κοινής απελευθέρωσης.

-Θέλουμε στις δικές μας διαδικασίες να δημιουργήσουμε κάτι αναγνωρίσιμο και να μάθουμε από άλλους.

Και αυτή η επιθυμία αποκλείει τις παλιές απόψεις περί πρωτοποριών που καθοδηγούν τους αγώνες. Αν και η έννοια της "π ρ ω τ ο π ο ρ έ α ς" εδώ και πολλά χρόνια δεν είχε σχέση με την αντίληψή μας για τους αγώνες, το παλιό σχέδιο της RAF δεν επιτρέ-

πει την πραγματική υπέρβασή της. Α λ λ ο ς έ ν α ς λ ό γ ο ς να το εγκαταλείψουμε.

Οι αντάρτες των μητροπόλεων μετέφεραν τον πόλεμο, που διεξάγουν τα ιμπεριαλιστικά κράτη έξω από τα κέντρα της εξουσίας, πίσω στην καρδιά του θηρίου

Παρ' ότι πολλά θα μπορούσαμε να έχουμε κάνει καλύτερα, ήταν κατ' αρχήν σωστό που τοποθετηθήκαμε ενάντια στις συνθήκες που επικρατούν στην ΟΔΓ και που προσπαθήσαμε να διακόψουμε αντιστεκόμενοι, τη συνέχεια της γερμανικής ιστορίας. Θελήσαμε να δημιουργήσουμε μια δυνατότητα για την επαναστατική πάλη και στις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις.

Η RAF ξεκίνησε και προσπάθησε επί δύο και πλέον δεκαετίες να αναπτύξει τον αγώνα σε ένα κοινωνικό πεδίο, το οποίο ιστορικά χαρακτηριζόταν από τη μια μεριά από μειωμένες αντιστάσεις και την έλλειψη κινητήριας εναντίον του φασισμού και από την άλλη από έναν πληθυσμό αφοσιωμένο στο φασισμό και τη βαρβαρότητα.

Η απελευθέρωση από το φασισμό, σε αντίθεση με άλλες χώρες, χρειάστηκε να έρθει απ' έξω. Εδώ δεν υπήρξε μια αυτόνομη ρήξη "από τα κάτω" με το φασισμό. Μόνο λίγοι σε αυτή τη χώρα αντιστάθηκαν στο φασισμό, πολύ λίγοι, οι οποίοι άφησαν ίχνη ανθρωπιάς.

Όλοι αυτοί που αγωνίστηκαν στην εβραϊκή, την κομμουνιστική και σε όποια ακόμη αντίσταση υπήρξαν σημαντικοί για μας. Και θα παραμείνουν σημαντικοί.

Αυτοί υπήρξαν τα λίγα φωτεινά σημεία στην ιστορία αυτής της χώρας από τότε που ο φασισμός, το 1933, άρχισε να απονεκρώνει κάθε τι κοινωνικό σε αυτή την κοινωνία.

Σε αντίθεση με αυτούς, η γενική τάση αυτής της κοινωνίας αποδέχτηκε σχεδόν πάντοτε, ότι, έλεγαν οι ισχυροί: η αυθεντία ορίζει τι είναι νόμιμο. Η καταστολή του κοινωνικού στοιχείου αυτής της κοινωνίας, προϋπόθεση για το ναζίστικο ολοκαύτωμα, περιέχει έως και σήμερα την αδιαφορία απέναντι στους άλλους ως καθοριστικό στοιχείο. Η RAF μετά το φασισμό των ναζί ήρθε σε ρήξη με αυτές τις γερμανικές παραδόσεις και αρνήθηκε κάθε είδους αποδοχή τους: προερχόταν από ένα κ ί ν η μ α ε ν τ ί θ ε σ η ς .

Δεν απαρνήθηκε απλώς αυτή την εθνική και κοινωνική συνέχεια, αλλά στη θέση αυτής της άρνησης τοποθέτησε έναν διεθνιστικό αγώνα, η πρακτική του οποίου αρνιόταν και προσέβαλλε επιθετικά τόσο το γερμανικό κράτος και τις σχέσεις εξουσίας στην ΟΔΓ όσο και στρατιωτικές δομές των συμμάχων του στο NATO.

Αυτή η συμμαχία, στην ιεραρχία της οποίας κινητήρια δύναμη και αδιαμφισβήτητη ηγεσία είναι το κράτος των ΗΠΑ, προσπαθούσε παντού στον κόσμο να καταστείλει τις κοινωνικές εξεγέρσεις και τα απελευθερωτικά κινήματα με στρατιωτικές επεμβάσεις και πολέμους. Οι αντάρτες των μητροπόλεων μετέφεραν αυτό τον πόλεμο, τον οποίο οι ιμπεριαλιστές διεξήγαγαν έξω από τα κέντρα της εξουσίας, στην καρδιά του θηρίου.

-Απαντήσαμε στις βίαιες συνθήκες με τη βία της ανταρσίας.

Η ιστορία μας δεν είναι ούτε ευθύγραμμη ούτε δ ί - χ ω ς λ ά θ η . Προσπαθήσαμε όμως κάτι και στην προσπάθειά μας ξεπεράσαμε πολλά από τα όρια που έχουν θέσει οι κρατούντες και έχει εσωτερικεύσει η αστική κοινωνία.

Η RAF δεν μπόρεσε να δείξει το δρόμο για την απελευθέρωση, για πάνω από δύο δεκαετίες όμως συνέβαλε στη δ ι α τ ή ρ η σ η της ιδέας της απε-

λευθέρωσης. Το να θέτει κανείς ζήτημα συστήματος ήταν και είναι δικαιολογημένο όσο αντί της ελευθερίας, της ανεξαρτησίας και της αξιοπρέπειας για όλους τους ανθρώπους στον πλανήτη κυριαρχούν η εξουσία και η καταπίεση.

Από τον αγώνα της RAF βρίσκονται ακόμη ε ν - ν έ α πρώην μαχητές στη φυλακή. Αν και ο αγώνας για απελευθέρωση δεν έχει τελειώσει ακόμη, αυτή η αντιπαράθεση έχει περάσει στην ιστορία. Υποστηρίζουμε κάθε προσπάθεια για να βγουν οι φυλακισμένοι αυτής της αντιπαράθεσης με α ξ ι ο - π ρ έ π ε ι α από τη φυλακή .

Σε αυτή τη στιγμή της ιστορίας μας θέλουμε να απευθυνόμαστε χαιρετισμό και ευχαριστίες σε όσους και όσες μας προσέφεραν αλληλεγγύη σε αυτά τα 28 χρόνια, όσες και όσους μας υποστήριξαν με τους πιο διαφορετικούς τρόπους και αγωνίστηκαν σε αυτή τη βάση μαζί μας.

Η RAF θέλησε να συμβάλει αποφασιστικά στον αγώνα για την απελευθέρωση. Αυτή η επαναστατική παρέμβαση σε αυτή τη χώρα και με αυτή την ιστορική διαδρομή δε θα ήταν δυνατή αν πολλοί άνθρωποι που δεν ήταν οι ίδιοι οργανωμένοι στη RAF δεν είχαν δώσει κάτι από τον εαυτό τους σε αυτό τον αγώνα. Πίσω μας βρίσκεται μια κοινή πορεία. Ελπίζουμε ότι θα ξαναβρεθούμε με πολλούς άλλους στα άγνωστα και περιπλοκά μονοπάτια της απελευθέρωσης.

Η σκέψη μας στρέφεται σε όλους εκείνους που π έ θ α ν α ν όπου γης στον αγώνα κατά της εξουσίας και για την απελευθέρωση. Οι στόχοι τους είναι οι στόχοι του σήμερα και του αύριο - μέχρι να ανατραπούν όλες οι συνθήκες κάτω από τις οποίες ο άνθρωπος είναι ένα ταπεινωμένο, υποδουλωμένο, εργαταλείο και αξιοκαταφρόνιτο πλάσμα. Ο θάνατός τους προκαλεί οδύνη, δεν ήταν όμως ποτέ για το τίποτα. Ζουν στους αγώνες και στη μελλοντική απελευθέρωση.

-Ποτέ δεν θα ξεχάσουμε τις συντροφισσες και τους συντρόφους της παλαιστινιακής απελευθερωτικής οργάνωσης PFLP, που το φθινόπωρο του 1977 έχασαν τη ζωή τους ασκώντας διεθνιστική αλληλεγγύη στην προσπάθεια απελευθέρωσης των πολιτικών κρατουμένων.

-Θέλουμε σήμερα να στρέψουμε τη σκέψη μας ιδιαίτερα σε όσες και όσους αποφάσισαν σε αυτή τη χώρα να προσφέρουν τα πάντα για την ένοπλη πάλη και έχασαν τη ζωή τους.

Η σκέψη μας και ο σεβασμός μας στρέφεται σε όσες και όσους δεν μπορούμε να αναφέρουμε γιατί δεν γνωρίζουμε τα ονόματά τους και στους Πέτρα Σελμ, Γκέοργκ Φον Ράουχ, Τόμας Βάισμπεκερ, Χόλγκερ Μάινς, Καταρίνα Χάμμερσμιτ, Ούρλιχ Βέσελ, Ζίγκφριντ Χάουσερ, Βέρνερ Ζάουμπερ, Μπριγκίτε Κούλμαν, Βίλφριντ Μπόζε, Ουρλίκε Μάινχοφ, Γιαν - Καρλ Ράσπε, Γκούντρουν Έσολιν, Αντρέας Μπάαντερ, Ίνγκριτ Σούμπερτ, Βίλι - Πέτερ Στολ, Μίχαελ Κνολ, Ελζαμπετ βαν Ντωκ, Γιουλιάνε Πλάμπτεκ, Βόλφγκανγκ Μπέρε, Ζίγκφριντ Ντέμπους, Γιόχανες Τίμμε, Γιούργκεν Πέμερλερ, Ίνα Ζίπμαν, Γκερτ Άλβαρτους, Βόλφγκανγκ Γκραμς.

-Η επανάσταση λέει: Ήμουν, είμαι και θα είμαι.

ΟΜΑΔΑ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Μάρτιος 1998

Λέγεται πως η θεαματικά μηχανή κατάκτιψε το 24ωρο, τη συνείδηση και το σώμα μας. Είναι ζήτημα κουλτούρας λοιπόν, αναπαράγουμε στο έπακρο...

Προσγειωνόμαστε ομαλά, οι μέρες αυτής της κοινωνίας δεν είναι μετρημένες. Χωρίς εύκολα ιδεολογικά λόγια, οι ανεπτυγμένοι κάτοικοι αυτού του πολιτισμού είναι ερωτευμένοι με τα οχυρά του μικροαστισμού. Η πυραμίδα των "προνομίων", που ακολουθεί την πυραμίδα των τάξεων, είναι πρώτον ισχυρό όπλο για τα αφεντικά και δεύτερον κίνητρο για τις μάζες. Η εμπορευματική αφθονία που παρέχεται με το αζημιώτο φυσικά στους υπήκοους του πρώτου κόσμου, αντλείται από τον πάτο του βαρελιού - τόσο στο εσωτερικό των μπτροπόλεων όσο και στα τριτοκοσμικά μέτωπα του πλανήτη. Υπάρχουν κάποιοι που δε χαίρουν της προνομακής μεταχείρισης: οι υποτιμημένοι και οι αποκλεισμένοι.

Η μαζική κουλτούρα είναι ενωτική και ψευτο-ερωτική, γιατί κάνει δυνατή την ένωση μέσα στη διαίρεση. Αυτή η κοινωνία, που προωθεί τον ατομικισμό χαράζοντας ιδιοκτησιακά σύνορα, απαιτεί την ενότητα είτε κοινωνική είτε εθνική, με αντάλλαγμα την καταναλωτική τάξη και ασφάλεια.

της μαζικής κουλτούρας

...ο ιμπεριαλισμός

...Βγαίνουμε από τον προσωπικό θάλαμο απομόνωσης, έτοιμοι για τον πόλεμο των σχέσεων.

Κάθε σχέση, κάθε επικοινωνία, κάθε χαμόγελο, κάθε κοίταγμα και άγγιγμα, κάθε συνομιλία, υπηρετεί την έκτακτη ανάγκη της στερημένης κοινωνικότητας. Υπό τη διαρκή απειλή της μοναξιάς, το πρώτο ανθρώπινο υποκατάστατο που συναντάς, γίνεται εναλλακτική λύση σωτηρίας.

Πάλι κλεισμένοι στο θάλαμο προετοιμασίας, σε ποιά θάλαμο; Πότε είμαστε μέσα και πότε έξω; Μηχανικές, αυτόματες κινήσεις - εργοστασιακά κατασκευασμένες. Κοινώς δε κωφάς πουθενά.

Η συστηματική οργάνωση των σχέσεων και του χρόνου έχει τα εργαλεία της: διασκέδαση, κατανάλωση, μόδα και lifestyle, υπηρετούν τα προσωπικά και συλλογικά αδιέξοδα των μητροπολιτών. Συνδεδεμένα εργαλεία, τμήματα του κοινωνικού εργοστασίου.

Οι επιθυμίες μας σπάνια συμπίπτουν με το χρόνο και τις σχέσεις. Η κοινωνικότητα έχει αναχθεί σε κατανάλωση σχέσεων, σε διεκπεραίωση χρόνου που κινυνγάζει και κινυνγείται σαν αυτοσκοπός. Ανελέντο παιχνίδι χωρίς ικανοποίηση. Στην αδιέξοδο πραγματικότητα βασιλεύει το μοναχικό, το βαρετό, το μοναδικό γοητευτικό τοπίο: Η ΜΑΖΙΚΗ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΗΣ.

Οι άφθονες καταναλωτικές καρές στέκονται απέναντι, κι εμείς υποκύπτουμε στη γοητεία τους.

Κάτι παραπάνω από φυλακή. Στη μπτρόπολη η συνείδησή μας βρίσκεται κάτω από συνεχή έλεγχο. Αναγκασμένοι να ακολουθούμε προγραμματισμένες κινήσεις, συνυπάρχουμε με τα αδιέξοδα, που όταν συσσωρεύονται γίνονται ανυπόφορα. Αναζητούμε το άγνωστο όλο και πιο νευρικά, ανικανοποίητοι καταναλωτές που αγοράζουν ελπίδες.

Ο καλύτερος σύντροφος είναι η αγοραστική μας δύναμη, η κοινωνικότητα του απομονωμένου είμαστε όλοι καταναλωτές της μαζικής κουλτούρας.

Τα αδιέξοδα της καθημερινότητας καταλήγουν στο συμβιβασμό με το ελάχιστο - την έσχατη επιλογή. Κάθε υποκατάστατο είναι προσωρινή διέξοδος, ταυτόχρονα ικανοποίηση και απογοήτευση. Ευχαριστημένος με οτιδήποτε, δυσσαρεστημένος με τα πάντα.

TWISTED IMAGE by Ace Backwards ©1996

ΠΡΟΒΛΗΜΑ:

Η πραγματικότητα γίνεται όλο και πιο ανυπόφορη!

Φόνοι!
Πόλεμοι!
Εγκλήματα!
Μόλυνση!

Κάτι πρέπει να γίνει!!

ΛΥΣΗ:

Γεια σας! Είμαι εδώ για να σας βοηθήσω. Το προηγούμενο παράδειγμα απεικονίζει καθαρά ένα πρόβλημα που βασανίζει χωρίς λόγο τα μυαλά εκατομμυρίων νεολαίων μας. Συγκεκριμένα: **ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΟ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.**

Μην ξεχνάτε: η πραγματικότητα δεν είναι παιχνίδι! Αποφεύγετέ την με κάθε τρόπο! Υπάρχουν τόσα υποκατάστατα: διασκέδαση, κατανάλωση, μόδα, lifestyle. Την επόμενη φορά που θα νιώσετε την επιθυμία να εξηγήσετε τι συμβαίνει γύρω σας, θυμηθείται: αφήστε τη σκέψη σε μας. Τους **ΕΙΔΙΚΟΥΣ!**

Καληνύχτα.

big

Ήταν μια πορεία που είχε ξεκινήσει μήνες πριν. Τίποτα δε μπορούσε να τους σταματήσει. Είχαν οικειοποιηθεί αυτό που το σύστημα ποτέ δε θα συγχωρούσε. Σαν αρουραίοι είχαν εξαπλωθεί στον ιστό της πόλης, και δεν απέμεναν παρά μόνο λίγα λεπτά για να κάνουν αισθητή την παρουσία τους. Θεωρούσαν πως το διαφορετικό δεν ήταν δυνατόν να υπάρχει, αν δεν γινόταν επιζήνιο.

Όλα κυλούσαν ήρεμα όπως πάντα, η μητρόπολη προετοιμαζόταν για τη μεγάλη γιορτή. Άνθρωποι, αυτοκίνητα, τρένα, γέφυρες, κτίρια, ραντάρ, μαγαζιά, οθόνες, εργάτες, αφεντικά, αστυνομικοί, κάμερες, φώτα, τηλεπικοινωνίες, μμε, κομπιούτερ, δίκτυα, όλα δούλευαν με κανονικούς ρυθμούς.

Μερικοί εκατοντάδες σύνδεσμοι είχαν απλωθεί σε όλα τα στρατηγικά σημεία του αχανούς ιστού. Απόλυτα συγχρονισμένοι μεταξύ τους, περίμεναν εκείνο το κλάσμα του χρόνου για να εξαπολύσουν το μεγάλο χτύπημα.

Κανείς τους δε μπορούσε να ανεχθεί περαιτέρω, την παράνοια που καλλιεργούσε το σύστημα εδώ και δυο χρόνια περίπου. Σε μια παλιότερη προκήρυξή του το Αντάρτικο Κόμμα του Γκέτο έγραφε: "Ο ιός του χρόνου είναι το όνειρο του μάρκετινγκ, μια ευκαιρία που δημιουργείται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Πρόκειται για το ίδιο παλιό κόλπο της έκτακτης ανάγκης, το οποίο λειτουργεί επιτυχώς πάνω στις συνειδήσεις και καθιερώνει τους ρυθμιστές του χρόνου ως σωτήρες της τελευταίας στιγμής". Πράγματι, η όλη φασαρία είχε προκαλέσει αύξηση της

ζήτησης από την κοινωνία για εξάρτηση από τους προγραμματιστές της καθημερινότητας. Ήδη τις τελευταίες βδομάδες τα αφεντικά της μητρόπολης είχαν εξαπολύσει διαφορετιστικές καμπάνιες, τονίζοντας τον τρόπο με τον οποίο θα προστάτευαν τους πολίτες από την ενδογενή "ατέλεια" του συστήματος. Έτσι, καθησυχασμένοι οι πολίτες ετοιμάζονταν να υποδεχτούν τη συμβολική στιγμή.

Οι σύνδεσμοι ήξεραν πολύ καλά ότι κανένα ψηφιακό κατασκευάσμα δεν μπορούσε να απειλήσει το οικοδόμημα του αιώνα. Ο γίγαντας, πολύ έξυπνα μέσα από την προπαγάνδα του, φαινόταν ότι φοβόταν. Αλλά γιατί; Αν και δεν κατανοούσαν πλήρως προς τι αυτή η μεμφιμοιρία, γνώριζαν ότι ιστορικά οι υπήκοοι επηρεάζονταν εύκολα από το στοιχείο της απειλής. Είχαν μεσολαβήσει χιλιάδες άρθρα και εκπομπές, και δεκάδες κυβερνητικά μέτρα για την αντιμετώπιση του προβλήματος. Όλος αυτός ο ντόρος δημιουργούσε υποψίες για την "αμέλεια" του συστήματος. Σε κάθε περίπτωση όμως, οι μηχανισμοί αυτορρύθμισης θα αποδεικνύονταν και πάλι ισχυρότεροι.

Κάτω από το προσκήνιο, το μίσος ζητούσε την ευκαιρία του στην ήδη εξαγγελμένη γιορτή του γίγαντα. Δεν ήταν όμως το συμβολικό που καθόριζε τις επιλογές τους. Οι φάλαγγες εργάζονταν καιρό πάνω σε πολλά ζητήματα, ένα από τα οποία ήταν και το θάψιμο του πτώματος της παράδοσης. Δεν συγχωρούσαν τη στασιμότητα σε έναν κόσμο που εξελίσσεται.

Ο χρόνος προβλημάτιζε κάθε ανθρώπινο

bang

ον. Όμως αυτοί τον έβλεπαν από διαφορετική σκοπιά. Είχαν ανακοινώσει πολλές φορές δημοσίως, ότι αυτό το φυσικό μέγεθος ήταν ένα κατεξοχήν κοινωνικό, πολιτικό και σχεσιακό ζήτημα. Κανείς δεν αμφισβητούσε τον κυρίαρχο ρόλο του, ο γίγαντας πατούσε πάνω τους.

Για άλλη μια φορά οι φάλαγγες είχαν ενώσει τις δυνάμεις τους, μόνο που τώρα θα ξεπερνούσαν τους εαυτούς τους προς έκπληξη εκατομμυρίων προγραμματισμένων υπηκόων, που δε φαντάζονταν τι θα συνέβαινε. Θα ήταν μια στιγμιαία συνάντηση μεταξύ δύο αντιπάλων. Αυτός ένιωθε σίγουρος και ασφαλής μέσα από τη συνήθεια των τελευταίων αιώνων, αυτοί προκαλούσαν την αβεβαιότητα μέχρι τελικής πτώσεως. Πλησίαζε η οριακή στιγμή όπου το φαινόμενο θα συναντούσε τη διατάραξη της ισορροπίας του.

Ναι, ήταν οργανωμένοι με σκοπό να χτυπήσουν τον προγραμματισμό του ιστού. Μέσα στην ακτίνα δράσης τους βρισκόταν και το κέντρο αναφοράς του παγκόσμιου συγχρονισμού. Οι σύνδεσμοι της παραποτάμιας ζώνης θεωρούσαν αυτό το στόχο κάτι ξεχωριστό. Ήταν το "διαμάντι" της περιοχής τους.

Ο ιστός αποτελούσε το πρότυπο της καθημερινής ζωής, εκεί συγκεντρώνονταν όλα τα χαρακτηριστικά του σύγχρονου πολιτισμού. Οι ίδιοι βίωναν καθημερινά μέσα στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του, το ανελέητο κηρύνη και τον ασφυκτικό έλεγχο της χρονομέτρησης.

...Ο Στιβ αναρωτήθηκε. "Είναι ποτέ δυνατόν να πιστέψουμε τις φήμες ότι 2 ψηφία θα

TWISTED IMAGE

by Ace Backwords ©1991

μας έδιναν τη χαρά να γιορτάσουμε; Μόνο κάποιος αφελής θα μπορούσε να πιστέψει ότι τόσο εύκολα θα σταματήσουν οι δείκτες".

Να γιορτάσουν για ποιο πράγμα; Η πίστη πάντα διοργανώνει γιορτές. Αυτή τη στιγμή χιλιάδες πολίτες ήταν έτοιμοι να αποδώσουν τιμές στην οικονομία του χρόνου και να γιορτάσουν τη συνέχιση της λειτουργίας της.

Στόχευαν τη καρδιά του θηρίου, που χτυπούσε ανενόχλητα. Κάθε χτύπος του και μια διαταγή να ακολουθήσουν το ρυθμό του κοινωνικού εργοστασίου. Ένα στρογγυλό σύμβολο, ένας μικρός μηχανισμός στο χέρι κάθε πολίτη, μέτραγε την αποδοτικότητα και την παραγωγικότητα αξιολογώντας κάθε ανθρωπίνη μονάδα σε έναν αγώνα ταχύτητας, όπου πάντα πρώτος ερχόταν ο ίδιος γαμημένος προγραμματιστής.

Είχαν ξοδέψει αμέτρητες ώρες μελέτης και προετοιμασίας. Όλες οι φάλαγγες μαζί αποτελούσαν ένα σύνολο ατόμων από κάθε γωνιά της μητροπολιτικής ζούγκλας: από τις σκοτεινές αλέες του ανατολικού τέλους μέχρι τα βιομηχανικά νεκροταφεία των νότιων προαστείων. Όλοι τους ήταν γνήσια τέκνα του προγραμματισμένου αιώνα. Είχαν ένα μόνο σκοπό. Ήθελαν να οικειοποιηθούν τη στιγμή, να στιγματίσουν τη μετάβαση, να ταράξουν το συνειδησιακό τάφο της μητρόπολης. Τίποτα δε μπορούσε να τους στερήσει τη χαρά, όλα θα τελείωναν όπως τα είχαν σχεδιάσει. Θα δολοφονούσαν το χρόνο.

Κοίταξε το συγχρονισμένο του ρολόι. Φαντάστηκε μια πανοραμική άποψη του μητροπολιτικού πεδίου για να απολαύσει καλύτερα το θέαμα.

Δέκα, εννιά, οκτώ, επτά, έξι, πέντε, τέσσερα, τρία, δύο, ένα! Ο Στιβ πάτησε το κουμπί του ταυτόχρονα με τους υπόλοιπους. Ζούσαν μια οριακή κατάσταση σε μια στιγμαία αλλαγή. Τώρα ο χρόνος έμοιαζε να κυλάει σε αργή κίνηση. Ο στόχος του κατέρρεε θεαματικά, νικημένος από μια και μόνο καθοριστική στιγμή. Η μετάβαση εγκατέλειπε χτυπημένη.

Ο πρώτος αιώνας του θεάματος αποτελούσε ήδη παρελθόν...

9/11

Ναι, κατεβήκαμε στο δρόμο περικυκλωμένοι από υπερβολικά πολλούς μπάτσους, χωρίς την ενημερωτική συμπάθεια των ΜΜΕ και την κοινωνική συμπάρασταση της αντιαμερικανικής μόδας που διατρέχει την ελληνική κοινωνία στις μέρες μας.

Ναι, συμμετείχαμε σε πορεία μέσα στην ιμπεριαλιστική μητρόπολη των βαλκανίων και ειδικά σε περίοδο που η εθνική υστερία - από τους μικροαστούς τηλεθεατές μέχρι τους πολιτικοποιημένους ρομαντικούς φοιτητές και νεολαίους - παρανοούσε ενόψη της επίσκεψης του πλανητάρχη. Είμασταν και είμαστε πολύ σαφείς, ο πατριωτικός αντι-αμερικανισμός και οι "γιορτές" του κάνουν πλάτες στα ελληνικά αφεντικά.

Δεν το παίζουμε θριαμβευτές ούτε και θύματα. Είμαστε προσγειωμένοι στο βαθμό που κινούμαστε οργανωμένα και έχουμε περιθώρια να βελτιώσουμε την ανταγωνιστική παρουσία μας.

Αντίθετα κάθε εγωιστικός συναισθηματισμός που απογοητεύεται εύκολα, καταλήγει να αγνοεί τις ευθύνες των επιλογών του.

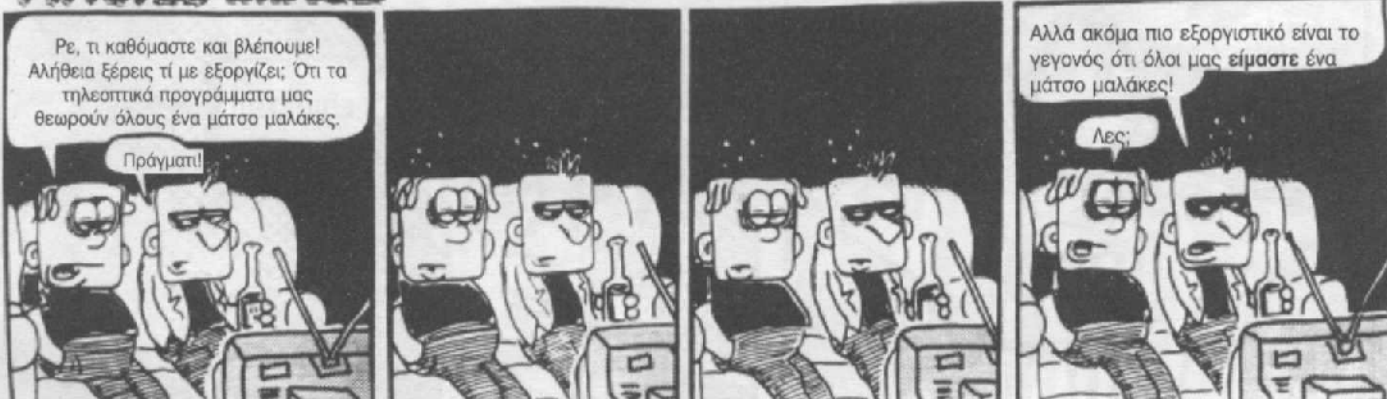
Σταθήκαμε λοιπόν με τους διπλανούς μας ενωμένοι, στις απειλητικές πραγματικές-καθημερινές συνθήκες αυτής της μητρόπολης, και όχι στις συμβολικές χωροχρονικές διαδρομές του "λαϊκού δικαιώματος της διαμαρτυρίας".

Ναι, γιατί οι προθέσεις μας δε είναι επετειακές και δε χωράνε στην ουρά καμιάς πορείας: γιατί είναι ήττα να συνυπάρχουμε στην ίδια πλατεία με τους αριστερούς συνεργάτες της αστυνομίας.

Ναι, διαδηλώσαμε στις 9 Νοεμβρίου, γιατί δε γουστάρουμε οποιαδήποτε θεαματική "ανατρεπτική" κίνηση και συμμετοχή μας στον αχταρμά της εντελώς προβλέψιμης και προγραμματισμένης πατριωτικής γιορτής, που αποτελεί παράγοντα σύγχυσης και ισχυροποιεί το παιχνίδι της εθνικής ενότητας.

ΟΥΤΕ ANTI-AMEPIKANISTES ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ
ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ!!!

TWISTED IMAGE by Ace Backwards ©1991

Η ελληνική κοινωνία δεν έχει τίποτα να πει...

Ίσως γιατί βρήκε τόσα κοινά ανάμεσα στις λέξεις και στις πράξεις της και σε αυτές, του καζάκου...

Ίσως γιατί βλέπει ένα γνήσιο μέλος της να πυροβολεί πολύ συγκεκριμένους "σπόχους"... για την ακρίβεια, εκείνους που σημαδεύαν (και συνεχίζουν να το κάνουν) χιλιάδες; εκατομμύρια; βλέμματα τεντωμένοι δείκτες, κινήσεις σωματίων και νοημάτων...

Ίσως απλά γιατί βρίσκεται μπροστά στην εκφρασμένη επιθετικότητά της...

Ο καζάκος, χαρακτηρίστηκε ως ένα "πρωτοφανές ρατσιστικό κρούσμα" από τους διαχειριστές αυτής ακριβώς της μικροαστικής επιθετικότητας... το ίδιο εύκολα χαρακτηρίστηκε και έγινε κατανοητή ως "συμπλοκή μεταξύ αλλοδαπών" η πρώτη πράξη του. Δηλαδή, αν ο καζάκος (ή οποιοσδήποτε ελληνάρας) δολοφονούσε έναν μετανάστη την ημέρα; την εβδομάδα; το μήνα; θα ήταν άλλος ένας "τόσο καθημερινός άνθρωπος", με όλα τα χαρακτηριστικά κοινωνικής νομιμότητας ενός Έλληνα υπήκοου... το στατιστικό του, την δουλειά του, τους ταμπελνκάδες του... όπως και ήταν άλλωστε ανάμεσα στην τρίτη και την πέμπτη... και τα θύματά του θα ήταν "θύματα συμπλοκής μεταξύ αλλοδαπών"... άλλο ένα "τόσο καθημερινό φαινόμενο"... ενδεικτικό για τις αξίες μιας τόσο "φιλειρηνικής πολιτισμένης" κοινωνίας όπως η ελληνική.

Ίσως τελικά ο μόνος λόγος που αυτό το κάθαρμα δεν χαρακτηρίστηκε δημόσια "ήρωας", ήταν αυτή του η "υπερβολή"... αν και για τους περισσότερους Έλληνες "καλά ξηγήθηκε το παληκάρι αν και το παράκανε"... τόσο απλά και τόσο αθώα...

Κάποιοι λοιπόν έπρεπε να διατηρήσουν τα προσχήματα, να σώσουν την αξιοπρέπεια της κοινωνίας. Δημοσιογράφοι, επιστήμονες ειδικευμένοι στην εγκληματολογία, μέχρι διανοούμενοι και ηθοποιοί!!!, αναζητούσαν πού να χρεώσουν το φόνο... είναι ένα;;; "ρατσιστικό κρούσμα"; ένα "μεμονωμένο περιστατικό"; ένας ακροδεξιός; ψυχοπαθής ή μίτρινος προζάκας;... γιατί εδώ, όλα τα άλλα είναι αθώα... και η κοινο-

νία, και το κράτος της, και οι μπάτσοι της και Όπως λέει και ο πατέρας του καζάκου: "Ο ΓΙΟΣ ΜΟΥ, ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΚΑΝΕ ΟΤΙ ΕΚΑΝΕ ΑΛΛΑ ΜΗ ΜΑΣ ΜΕΙΝΕΙ ΚΑΙ Η ΠΕΤΣΙΝΙΑ ΤΟΥ ΑΚΡΟΔΕΞΙΟΥ"

Όλα αυτά είναι αθωότητα; πολιτισμός; ή μήπως είναι κάποιο "σύνδρομο φιλομεταναστών" (κατά προτίμηση "φιλοαλβανών") που μας κάνει να "υπερβάλλουμε";...

Εδώ που η αθώωση όσων δολοφονούν μετανάστες είναι άγραφος νόμος, στο βαθμό που οι θύτες προστατεύουν την μικροϊδιοκτησία τους από τη θέση του Έλληνα πατριώτη, είναι εύκολο να είσαι από αθώος γενικά μέχρι και θύμα της "επιθετικότητας των αλλοδαπών"...

Εδώ που η απάντηση "είμαι ξένος" τιμωρείται μέχρι και με θάνατο, μπορεί πολύ εύκολα οποιοσδήποτε, (πάντα από τη θέση του "είμαι Έλληνας"), να είναι και αντιρατσιστής και να βλέπει έλλειψη "διεθνιστικής διάθεσης" από τους "ξένους" εργάτες, να είναι και αντιαμερικανός και πατριώτης και ότι τραβάει η ψυχή του... εκτός από αθώος...

ΕΚ ΤΟΣ ΑΠΟ ΑΘΩΟΣ

Ο λαός μας προσπαθεί να τιθασεύσει την τριτοκοσμική απειλή, τους χιλιάδες επικίνδυνους μετανάστες που έχουν κατακλύσει τη χώρα μας!

Οι νοικοκυραίοι αποτελούν το στήριγμα του έθνους. Πάνω απ' όλα είναι αντι-ιμπεριαλιστές, αντιαμερικανιστές, άνθρωποι με βαθύτατες ανθρωπιστικές αξίες και υψηλά ελληνοχριστιανικά ιδανικά.

Είμαστε φιλόξενοι, ανεπτυγμένοι, εθνικά υπερήφανοι, πάντα με μια καραμπίνα στα χέρια...

Όσο για τους συμπατριώτες μας που κατά καιρούς παίρνουν το νόμο στα χέρια, η κοινωνία μας ξέρει πότε να τους καταδικάζει ως "ακράιους" και πότε να τους χειροκροτά έξω από δικαστήρια...

Ακόμα δεν εκπυρσοκρότησε;

Πάνε οι εποχές που το παίζαμε θύμα... Το ελληνικό δαιμόνιο κτίζει το ελληνικό όνειρο, και η ελληνική λεβεντιά γλεντάει πάνω στα λεηλατημένα Βαλκάνια.

ΕΠΙΘΕΣΗ!!

